

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/508/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613201347
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5613201347.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpeného splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária Antovszká, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Žabotova 2/B, IČO: 36 866 881, proti žalovanému: Q. C., rod. D., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom M., N. XXX, o zaplatenie 1.684,26 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti časti rozsudku Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši zo dňa 27.6.2013 č.k. 10C/53/2013-90 a o oneskorene podanom odvolaní žalovaného proti tomu istému rozsudku v časti, v ktorej žalobnému návrhu vyhovel a o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v odvolaní žalobcom napadnutej časti, v ktorej súd čiastočne návrh zamietol a v časti o náhrade trov prvostupňového konania **p o t v r d z u j e .**

Odvolanie žalovaného **o d m i e t a** ako oneskorene podané.

V odvolaní nenapadnutej časti, v ktorej súd čiastočne konanie zastavil, ponecháva rozsudok okresného súdu **n e d o t k n u t ý .**

Žiaden z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd v Liptovskom Mikuláši rozsudkom rozhodol o žalobnom návrhu žalobcu tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 960,- eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.000,- eur od 7. 6. 2011 do 8. 3. 2013, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 980,- eur od 9. 3. 2013 do 16. 4. 2013 a vo výške 8,75 % ročne zo sumy 960,- eur od 17. 4. 2013 vo zaplata, ktoré súd povolil žalovanému splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 20,- eur, splatných vždy k poslednému dňu kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, pričom omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Konanie o zaplatenie 20,- eur, úroku z omeškania vo výške 0,5 % ročne zo sumy 1.250,05 eur od 9. 3. 2013 do zaplata a úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 20,- eur od 9. 3. 2013 do zaplata, zastavil. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal náhrada trov konania vo výške 16,16 eur a náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 34,23 eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť splnomocnenému zástupcovi žalobcu do 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobou, doručenou Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 12. 2. 2013, po jej čiastočnom späťvzati, sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata 1.664,26 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.250,05 eur od

7. 6. 2011 do 8. 3. 2013 a vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.230,05 eur od 9. 3. 2013 do zaplataenia, ako aj náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že dňa 31. 10. 2008 uzavrel so žalovaným zmluvu číslo 1647440001, na základe ktorej mu poskytol službu Povolené prečerpanie na osobnom účte. Na uvedený účet poskytol žalovanému peňažné prostriedky, ktoré mohol čerpať do výšky poskytnutého debetného limitu. Žalovaný počas platnosti zmluvy prečerpal sumu vo výške 1.250,05 eur. Nakoľko žalovaný nedoplnil zostatok na účte minimálne o čiastku nepovoleného debetného zostatku, dňa 6. 6. 2011 odstúpil od zmluvy. Žalovaná suma pozostáva z istiny vo výške 1.250,05 eur, sankčného úroku z omeškania vo výške 434,21 eur. V doplnení žaloby, doručenom súdu dňa 5. 6. 2013, žalobca uviedol, že žalovaná suma pozostáva z debetného zostatku vo výške 1.250,05 eur a sankčného úroku (zmluvnej pokuty) vo výške 434,21 eur, vypočítaného v sadzbe 20 % ročne do 30. 6. 2012 a 28 % ročne od 1. 7. 2012. Sankčný poplatok vyčíslil za obdobie od 7. 6. 2011 do 30. 6. 2012 na sumu 266,40 eur a za obdobie od 1. 7. 2012 do podania žaloby na sumu 167,81 eur. V podaní, doručenom súdu dňa 26. 6. 2013, žalobca uviedol, že žalovaný mu po podaní žaloby zaplatil 20,- eur v marci 2013, 20 eur v apríli 2013. Žalovaný výšku žalovanej sumy spochybnil, uviedol, že malo byť nezaplatené už len približne 700,- eur.

V súvislosti s právnym posúdením veci prvostupňový súd v písomnom vyhotovení rozsudku citoval ust. § 52 ods. 1,2, § 879j Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 3 písm. d), § 708 ods. 1,2, § 710 a § 497 Obchodného zákonníka v spojitosti s § 25 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 1 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších zmien a doplnkov, § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka a napokon v spojitosti s § 10c a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ súd čiastočne konanie zastavil, rozhodoval podľa § 96 ods. 1 až 3 O.s.p. po čiastočnom späťvzatí žalobného návrhu.

Prvostupňový súd taktiež podrobne odôvodnil aj tú časť rozsudku, v ktorej vo zvyšnej časti návrh žalobcu zamietol, pričom uviedol, že vo zvyšnej časti uplatnenej istiny vo výške 270,05 eur (výška istiny ku dňu podania žaloby v sume 1.250,05 eur, po čiastočnom späťvzatí žaloby v časti 20,- eur, t. j. 1.230,05 eur a priznanej sumy 960,- eur) súd žalobu zamietol, nakoľko žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal jej dôvodnosť. Žalobca, napriek výzve súdu, nedoplnil žalobu o skutkové tvrdenia obsahujúce špecifikáciu žalovanej sumy v časti istiny uvedením jej položiek tak, aby to preukazovalo dôvodnosť uplatneného nároku aj v časti istiny vo výške 270,05 eur. Žalobca neoznačil a nepredložil dôkazy, ktoré by dôvodnosť jeho nároku v sume presahujúcej výšku dojednaného povoleného prečerpania preukazovali. Z predložených listinných dôkazov ako aj z výpovede žalovaného jednoznačným a nepochybným spôsobom vyplynula výška poskytnutého povoleného prečerpania 1000 eur. Žalobca netvrdil, ani nepreukázal, že by so žalovaným dojednal a poskytol mu povolené prečerpanie vo vyššej sume. Žalovaný nárok vo výške 1.230,05 eur pritom jednoznačne označil ako istinu. Súd žalobu žalobcu zamietol aj v časti uplatneného sankčného úroku vo výške 434,21 eur. Žalobca nepreukázal dojednanie účastníkov o povinnosti žalovaného platiť sankčný úrok. Navyše, dňa 27. 5. 2011 žalobca od zmluvy odstúpil, čím došlo k zániku práv a povinností zmluvných strán zo zmluvy vyplývajúcich. Preto žalobcovi neprislúcha právo na plnenie úroku za obdobie po zániku zmluvného vzťahu, pričom žalobca si sankčný úrok uplatnil za obdobie od 7. 6. 2011, t. j. po zániku zmluvy odstúpením, do podania žaloby. Už len okrajom súd uvádza, že v žalobe žalobca tvrdil, že sankcionuje žalovaného sankčným úrokom z omeškania, v doplnení žaloby tvrdil, že suma vo výške 434,21 eur predstavuje sankčný úrok (zmluvnú pokutu) resp. sankčný úrok z omeškania (zmluvnú pokutu) resp. sankčný poplatok (zmluvnú pokutu).

Napokon súd prvého stupňa jasne zdôvodnil aj časť rozhodnutia o priznanom úroku z omeškania a pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z ust. § 142 ods. 2 v spojitosti s § 149 ods. 1 O.s.p. s tým, že výšku priznaných trov presne špecifikoval v súlade s ustanoveniami vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to voči tej časti rozsudku, v ktorej súd vo zvyšku žalobný návrh zamietol a v časti o náhrade trov prvostupňového konania. Okrem iného v podrobných dôvodoch odvolania žalobca konštatoval, že súd prvého stupňa dospel na základe

vykonaných dôkazov v odvolaní napadnutej časti k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôrazňoval, že časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. Následne citoval z ustanovení všeobecných obchodných podmienok a to čl. I. bod 3 a 7, ďalej čl. III. bod 23 a 37 a dôvodil tým, že z vykonaných dôkazov je evidentné, že žalovaný bol v nepovolenom debetnom zostatku, ktorý sa navyšoval v dôsledku rôznych poplatkov a úrokov a žalobca má preto zato, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu skutkovému stavu a že nárok žalobcu v časti istiny vo výške 1.210,05 eur je dôvodný. Z tejto sumy si žalobca uplatňoval aj sankčný úrok. Ďalej okrem iného odvolateľ dôvodil tým, že pokiaľ ide o následky porušenia zmluvy, nemá však odstúpenie od zmluvy spätné účinky. Všetky právne následky porušenia zmluvy, ku ktorým došlo do zániku zmluvy odstúpením, zostávajú zachované. V závere odvolania žiadal navrhovateľ vzhľadom k podrobným dôvodom podaného odvolania, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a uplatnil si aj náhradu trov odvolacieho konania.

Proti rozsudku okresného súdu a to časti, v ktorej súd žalobnému návrhu vyhovel, podal odvolanie aj žalovaný, ktorý prevzal rozsudok okresného súdu dňa 14.8.2013, odvolanie však bolo podané až dňa 7.10.2013, tzn. po márnom uplynutí 15-dňovej zákonnej odvolacej lehoty, preto odvolací súd odvolanie žalovaného musel odmietnuť ako oneskorene podané podľa § 218 ods. 1 písm. a) O.s.p. bez toho, aby preskúmal rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej súd žalobnému návrhu čiastočne vyhovel.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v dôsledku podaných odvolaní vec prejednal bez nariadenia ústneho pojednávania postupom v súlade s ust. § 156 ods. 3 a § 214 ods. 2 O.s.p. a to v medziach podaného odvolania žalobcom (žalovaný podal odvolanie oneskorene, ako už bolo konštatované) a po prejednaní veci v odvolacom konaní rozsudok okresného súdu v žalobcom odvolaní napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

V časti, v ktorej súd čiastočne konanie zastavil, ponechal rozsudok okresného súdu nedotknutý, pretože voči tejto časti odvolanie podané nebolo.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, môže sa v odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, prípadne len doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti, obmedzuje sa v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu v časti, v ktorej žalobný návrh žalobcu zamietol, ako i v časti o náhrade trov prvostupňového konania. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku v odvolaní napadnutej časti, súvisiaceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ v odvolaní, preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a pokiaľ šlo o spornú otázku, či v súvislosti s odstúpením od zmluvy mohol žalobca uplatňovať okrem vrátenia sumy debetu na osobnom účte a úrokoch z omeškania aj tzv. sankčný úrok, súd prvého stupňa správne judikoval, že po zániku zmluvy zaniklo aj právo žalobcu požadovať od odporcu sankčné poplatky. Odstúpením od zmluvy totiž došlo v zmysle § 48 Občianskeho zákonníka k zrušeniu zmluvy od počiatku a za takýchto okolností sa potom žalobca nemohol odvolávať na konkrétne ustanovenia zmluvy, ktoré mali odôvodniť ním uplatnený nárok, vrátane ustanovení všeobecných zmluvných podmienok, keďže táto zmluva zanikla. Odvolací súd preto nemohol prisvedčiť argumentom odvolateľa uvedeným v odvolaní, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil.

Pokiaľ rozhodoval súd prvého stupňa o náhrade trov konania, aj v tejto časti sa s jeho rozhodnutím odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, vrátane odôvodnenia tejto časti rozsudku, čiže s poukazom na

ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa aj v časti o náhrade trov konania, pričom súd prvého stupňa podrobne odôvodnil aj výšku priznaných trov.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. s tým, že odvolateľ v odvolacom konaní úspešný nebol a žalovanému v odvolacom konaní však trovy nevznikli, resp. si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.